

LIBRIS

Carlo COLLODI

PINOCCHIO

Ilustrații: Boris Stoilov

 editura
Eduard

Cum se întâmplă ca meșterul Cireașă, tâmplarul, să găsească o bucată de lemn ce plângea și râdea ca un copil, pe care i-o dăruiește prietenului său Geppetto, spre a-și făuri o marionetă miraculoasă

A fost odată ca niciodată...

– Un rege! se vor grăbi să-mi răspundă micii mei cititori.

Nu, copii, ați greșit! A fost odată ca niciodată o bucată de lemn. Nu era un lemn prețios, ci o simplă bucată dintr-o grămadă, ca acelea care se pun iarna pe foc.

Nu știu cum se întâmplă, dar cert este că, într-o bună zi, bucata asta de lemn ajunsese în atelierul unui vechi tâmplar, pe care îl chema meșter Antonio, dar căruia toți îi spuneau meșter Cireașă din cauza vârfului nasului, tot timpul lucios și vișiniu ca o cireașă coaptă.

Imediat ce văzu bucata de lemn, meșterul Cireașă se bucură nespus și, frecându-și satisfăcut mâinile, se și hotărî să facă un picior de măsuță. Fără să mai stea mult pe gânduri, luă toporul ca să îndepărteze tot ce era de prisos, dar nu apucă să izbească prima dată, căci se auzi o voce subțirică rugându-l:

– Nu mă lovi așa de tare!

Își roti privirile peste tot prin atelier, dar, nevăzând pe nimeni, crezu că își închipuise. Și se apucă din nou de treabă, lovind sănătos bucata de lemn.

– Au, ce m-ai lovit! strigă văitându-se vocea subțirică.

Meșterul Cireașă înmărmuri de spaimă cu gura căscată. Crezând că cineva se ascunsese în acea bucată de lemn, o prinse bine și o izbi fără milă de pereți. Nu se mai auzi nicio voce, astfel încât meșter Cireașă se apucă să șlefuiască lemnul cu rindeaua în sus și-n jos, dar glăsciorul îi spuse râzând:

– Încetează, că mă gâdili!

De data asta, bietul meșter Cireașă căzu ca lovit de fulger, desfigurat și cu nasul vânăt de frică.

Astfel îl găsi Geppetto, un bătrânel sprinten, pe care copiii din vecini îl porecliseră Mămăliguță, din cauza perucii aurii aidoma fierturii de mălai, și care îl strigau astfel când voiau să-l scoată din minți, căci, auzind porecla, devenea tare supărăcios.

– Bună ziua, meșter Antonio! spuse Geppetto. Ce faci pe jos?

– Le învăț pe furnici tabla-nmulțirii.

– Să-ți fie de bine!

O idee îl adusese pe cumătrul Geppetto în atelierul meșterului, care se ridică în genunchi, curios să o asculte:

– M-am gândit să-mi fac o marionetă de lemn, dar una miraculoasă, care să poată să danseze, să se dueleze și să facă salturi mortale. Cu o asemenea păpușă vreau să merg peste tot în lume și să-mi câștig existența. Ce părere ai?

